

* * *

Płyn nadziei mojej rzeko.
Niech nie milknie twe szemranie.
Gwiazdo moja, choć daleka,
nie skąp mi promieniowania.

Może jeszcze się doczekam
kiedy dla mnie cud się stanie:
kiedy los nie będzie zwlekał,
odezwie się na me wołanie?

Może hnow do Kraju wrócę,
tam gdzie Wisła pieśni nuci,
tam, gdzie niebo nie jest szare.

Gdzie zadźwięczy hymnem nowym
nasza piękna polska mowa
w opuszczonym domu starym.

1968

DO MŁODEJ POETKI

Magdalenie Szejko

Mój świat się kończy.
Twój się zaczyna.
Na Olimp wspiąć się
musisz dziewczyno!

W swej młodej piersi
płomień rozpalaj.
Słowo dla wiersza
z ogniem zespalaj.

1968

ELEGIA

*Nie mijaj ranku,
zatrzymaj swoje ptaki...*

Urszula Koziół

A ranek mija,
i ptaki odlatują,
i światło dni
ku zmierzchom się nachyla...
Gdzieś życie nowe
zakiełkuje,
i mnóstwo dróg –
sprowadzą do mogiły.

Przekwitnie wiosna –
i miłość wiecznie nie trwa.
I zieleń lata
zwiędnąć tak się śpieszy...
Do zmierzchu tylko
dnia upojenie przetrwa.
I latami
się do syta nie nacieszyć...

1969

ZE SMUTKÓW TKANE

Piotrowi Linkowi

Te wiersze – ze smutków tkane,
z czarnej przędzy tęsknoty,
z chmur jesienią malowanych,
z rozstajnych łez i słoty.

Lata, które mam za sobą,
powoli mgła pochłania...
Lecz nie jest słów ozdobą –
obrazów zmartwychwstanie.

Nie w złotą dal nieznana,
i modrym morza falom,
me wiersze smutkiem tkane
wędrują szlakiem żalu...

1969

NIE JEST MIŁOŚĆ NIEBIOSÓW DAREM

Zawsze szedłem za serca głosem,
sprzężony z nim, jak pies ze smyczą.
Płonałem na miłości stosie
i szło na marne moje życie.

Lecz błąd ten ciągle powtarzałem:
wierzyłem znów fatamorganie.
Kłamliwą złudę znów kochałem
zadając sercu nowe rany.

Miłości wielkiej wzniosłem pomnik –
runął na mnie całym ciężarem
najsmutniejszych, trujących wspomnień.
Nie jest miłość niebiosów darem.

1969

JAK DALEKĄ UMARŁĄ

Jeszcze sierpnia nadzieja
dźwięczy w pieśniach miłości...
Lecz już świat jesiennieje
smutkiem mej samotności.

Kiedyś ty mi się śniłaś
w wianku kwiatów tęczowych.
Dzisiaj widzę cię, miła
we mgle kropel deszczowych.

Płomień święty już minął.
Lato smutku nie starło...
Jeszcze ciebie wspominam
jak daleką umarłą.

1969

SŁOWEM I MILCZENIEM...

Ty ogniem zaproszyłaś
mej duszy zakamarki.
Niechcąc rozbudziłaś
umarły duch Petrarki.

Więc odtąd tobie śpiewam
i słowem i milczeniem...
W radości i we gniewie
za tobą kroczę cieniem.

Twym jestem sprzymierzeńcem.
Pokocham może Boga,
by nie być zachłyśniętym
swym smutnym monologiem.

1969

NĘDZARZ

Tak, nędzarzem jestem.
I cóż z tego?
Tak,
codziennie brakuje wszystkiego.
Jednak pieśnią
hojnie się podzielę,
choć los
kobierców mi nie ściele.

Cóż z tego,
że stare już me szaty.
W mych marzeniach
mam tyle złotych brzasków...
Uśmiechy twe –
to najpiękniejsza płaca!
Od brzęku srebra –
wolę dzwon oklasków.

1969

NIE DLA ANTOLOGII

Nie dla antologii krótkiej wzmianki
garbię się, chylę pod słowa ciężarem.
Nie dla pięknego uśmiechu kochanki,
słowa napełniam serdecznym żarem.

Nie dla Parnasu szczytów wysokich –
od tych ambicji daleki jestem –
wskrzeszam obrazy wrześniowych mroków
słowem boleści, słowem protestu.

Niech słyszy ludzkość – słowo mej skargi,
niech się zasmuci kirem żałoby,
niech pamięć Września sumienie targa,
budzi niepokój na ziemskim globie.

1971

PŁOMIEŃ

Z żalem patrzę
na płomień gasnący
w popiołów ostatnim przebłysku.
Zda się – że postać
w dal odchodząca,
umierające ciepło uścisku...

To niby jesień
już konająca
chłodnym porankiem zamglona.
To pożegnania
krzyk wołający,
gwizdem pociągu zdławiony...

Smutno mi patrzeć
na popiół szary,
na ogień w ostatnim przebłysku.
Może instynktu
głos to prastary,
ten żal po straconym ognisku...

1971

MELODIE NOCY

Rozchylam w noc,
nad mrokiem śpiącym
przejrzyste skrzydła wenecjańskie.
Śpi miasto
w rzadkich, migocących,
złocistych ogniach świętojańskich.

Zanurzam słuch
w melodię ciszy,
w symfonię wielkiej samotności.
W westchnieniu ziemi
wyraźnie słyszę
akordy gwiazdnych odległości.

Układam w rytm
te pieśni nocy,
łagodny szept mego natchnienia.
I tworzy noc
wierszowe zwroty:
syntezę ciszy, światła, cieni...

1971